

Tódor János

margójára

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 1. szám, 2021. január 8.

Néhány keresetlen szó Mozgó-P. Szűcs-ügyben (*Egy különös indokláshoz*, *ÉS*, 2020/48., nov. 27.). Az új *Mozgó Világ* vállalta föl 1988-ban az ország összes folyóirata közül egyedül – hála elsősorban Bognár Róbert főszerkesztő-helyettesnek – börtönszociográfiám (*Két évad a Bahamákon – Mozgó Világ*, 1988/2.) közlését. Akkor is kiállt mellettem a szerkesztőség, amikor a szocialista büntetés-végrehajtás vezérkara személyesen jelent meg a Nádor utcában, hogy tiltakozzon az írás ellen, követelve a további részletek közlésének leállítását. A tábornokokból és ezredesekből álló küldöttség kilátásba helyezte, hogy „magasabb szinten” is utánanyúl a szerkesztőségnek. „Csak nyugodtan” – válaszolta mosolyogva a főszerkesztő asszony. Kíváncsi lennék, hány mai sajtószabadság-bajnok merte volna akkoriban ezt mondani. Vagy hányan merik élesben most, amikor például a büntetés-végrehajtás is totálisabb cenzúrát gyakorol, mint a korábbi egypártrendszerben?

A bévés tótumfaktumok megsemmisülve távoztak, a szociográfia következő részei pedig megjelentek. Közel két évtizedig publikáltam ezek után riportokat, szociográfiákat a lapban, vettem részt a szerdánkénti szerkesztőségi beszélgetéseken. Sok nagyszerű írástudó embert ismertem meg ott, egyebek mellett akkor tüntetett ki barátságával Kardos G. György is.

P. Szűcs Juliannát mindig is szeszélyes, autokrata, sokszor doktriner, de kiváló ízlésű szerkesztőnek tartottam. Az egyik írásom miatti konfliktusunk okán hagytam abba a publikálást a folyóiratban a 2000-es évek elején. Kettőnk megromlott kapcsolata ellenére úgy gondolom, meg kell szólalnom az évtizedek óta kitűnő *Mozgó Világ* és főszerkesztője érdemei mellett.

Más kérdés, ízlések és pofonok, hogy a helyében a Budapestért-díjat egy általa preferált párt javaslatára és hazug indoklásával nem fogadtam volna el.